

Capitolul 1

Analiza pozitivă

Biopsia arată negru pe alb cancer la prostată și nu e de-ăla benign, relaxant, de doar nu te poți pișa. Nu, frate! E de-ăla rău, care te mănâncă de viu și mori în chinuri dacă n-ai noroc să-l descoperi la timp, preferabil înainte să apară. Carcinomul pulii sau cum naiba i-o zice... adenocarcinom de prostată, scor Gleason 3+4.

Tumorile benigne se rezolvă relativ ușor prin operație și te așteaptă o recuperare aproape totală, cu condiția să nu mori de inimă în timpul anesteziei sau să-ți vină de hac vreo bacterie ucigașă din spital. Exagerez, desigur, dar cum e posibil ca un singur cuvânt – cancer – să exprime două diagnostice atât de opuse: benign sau malign? Acesta e noul flagel al lumii moderne, adică peste o sută de tipuri de cancer care apar în procente tot mai mari în rândul populației și de la vârste tot mai fragede.

Am doi copii de crescut și nevastă de futut.

„Pușca și cureaua lată, ce bărbat eram odată”, cum bine spun versurile unui cântec popular, dar din păcate

nu sunt vreun moș cu barba sură, plictisit de viață. Am doar 46 de ani și uite cum se duc naibii toată viața și bărbăția mea. Abia am început să trăiesc cu adevărat, am stabilitate financiară și principii de viață solide. În sfârșit pot da sfaturi înțelepte tinerilor pe Facebook fără să-mi iau *hate* de la toți. De-abia acum mă simt bărbat în adevărata putere a cuvântului și pot spune fără falsă modestie că am acumulat o vastă experiență umană și socială. Acum, când mă pregăteam să mușc din viață cu toată gura ca dintr-un măr zemos și crocant, dar ce să vezi... are gust de căcat.

Thank you so fucking very much, God!!!

Am belit-o!

Până acum, în aceste trei luni de când trăiesc cu suspiciunea de cancer, am încercat să fiu optimist și pozitiv, evitând pe cât posibil gândurile negative, *just looove and happiness*, aplicând învățăturile cărții *The Secret*, dar fără prea mare succes. Destinul infailibil versus controlul vieții prin forța gândirii pozitive. Oricum ar fi, la finalul zilei așa arată zarurile mele căzute de sus de tot.

Vă jur că în viața mea nu am avut un rezultat mai pozitiv ca ăsta. Nici la admitere, nici la facultate sau la oricare alt examen din trecut. Am fost mereu relaxatul mediocru și adept al filosofiei de viață: nici prea mult, nici prea puțin, nici prea repede, nici prea încet. Dar acum sunt premiant, nu altceva. Mai pozitiv de atât ar fi însemnat să fiu țeapăn de tot.

* * *

Urlu în mintea mea și lovesc cu pumnii pereții spitalului, dar în realitate stau încremenit în fața doctorului, în cabinetul lui alb, curat și deprimant din subsolul spitalului. Nimeni în afară de doctori cred că nu-și dorește să ajungă în aceste cabinete, poate doar gravidele și sigur cei care suferă de sindromul Münchhausen.

Doctorul începe să-mi explice ce și cum. Operație, tratamente și care sunt procentele statistice de supraviețuire la o astfel de boală. Care sunt procentele de recuperare ulterioară a erecției și care sunt ale incontinenței urinare. Schițează repede un desen pe o rețetă goală, explicându-mi ca unui student din primul an:

— Tăiem în partea de sus a prostatei, apoi tăiem de jos, scoatem prostata și prelungim uretra pentru a asigura funcția urinară.

Pare atât de simplu și firesc din explicațiile doctorului, așa, ca o joacă de copii, *snip, snip*, dar partea nasoală sunt urmările operației, adică impotența și ce naiba o mai apărea pe parcurs.

— E cea mai bună șansă la diagnosticul tău. Vei avea probleme mari cu incontinența urinară vreo șase luni, adică trebuie să porți scutece, iar în ce privește erecția – face o scurtă pauză și continuă –, slabe șansele. Poți opta pentru chimioterapie, care e de fapt o castrare hormonală combinată cu radioterapie sau operație. Prin hormonoterapie se reduce nivelul testosteronului care e un factor important în dezvoltarea celulelor canceroase, iar apoi iradierea ar trebui să le omoare. Sigur, există riscuri ulterioare radioterapiei, dar cred că acum operația e cea

mai potrivită pentru tine. Asta spun cele mai noi tratate internaționale. Trebuie să te decizi rapid.

Halal alegere. Ce sunt eu, doctor oncolog? Nu sunt sigur nici de meniul ales la restaurant, iar în viață am făcut o grămadă de greșeli mai mici sau chiar imense, dar niciuna pentru care să fi meritat această boală.

— Dacă fac radioterapie sau hormonoterapie, voi avea șanse mai bune pentru a-mi păstra funcția sexuală? întreb eu fără prea mari speranțe.

— Nu! Impotența este efectul secundar imediat în toate tratamentele. Operația oferă șansele cele mai bune de supraviețuire pe termen lung, dar în detrimentul erecției. Îmi pare rău!

Cred că doctorul știe mai multe decât zice, dar poate e mai bine așa, lăsându-mi o rază de speranță. Pe moment, parcă sunt în afara corpului meu, asistând la o scenă lacrimogenă dintr-o telenovelă proastă. Sunt alb la față, tremur ușor și nu reușesc să deschid gura. Ce întrebări aș mai putea pune? Nu îmi vine nimic în minte, așa că ascult mai departe cu atenție.

— În ceea ce privește erecția, voi face tot ce e posibil pentru a salva o parte din nervii care îmbracă prostata, așa cum sunt cojile de ceapă, și apoi vom vedea, dar statistica nu e grozavă. Există pastile sau injecții care s-ar putea să te ajute în timp, chiar și posibilitatea implantării unei proteze în penis. Important e să scapi de tumoare cât mai repede să nu metastazeze. E vorba de viața ta până la urmă.

Mai pun câteva întrebări stupide, care ajung inevitabil la același răspuns. Nu e ca și cum aș fi putut descoperi

atunci, pe loc, vreo soluție miraculoasă care scăpase întregii lumi medicale. Căutam o scăpare asemenea unui șoarece prins în capcană.

Mulțumesc frumos și ies din cabinet, că doar nu mi-am pierdut cei șapte ani de-acasă, ci doar bărbăția și în cel mai rău caz... viața.

* *
* *

Nu mă grăbesc să ajung acasă. Pășesc încet pe holul spitalului, printre alte zeci de bolnavi și, odată ieșit, răcoarea dimineții mă aduce înapoi în trupul meu canceros. Știu că Daria așteaptă vești de la mine, dar nu vreau să o sun. Ea încă mai are speranțe și fiecare minut de întârziere acasă e un minut în minus de durere pentru ea. Ce nu știi, nu te doare.

Ajung la mașină și abia acolo dau drumul nervilor să explodeze. Țip și înjur destinul nefericit de care am parte. Mă bat cu palmele peste cap și apoi lovesc volanul, dar mă opresc imediat. Mă dor mâinile și capul, iar volanul nu știu cât mai rezistă. Asta ar mai lipsi acum, să umblu cu ochii înlăcrimați și cu volanul în brațe pe la service-uri auto.

Mă liniștesc puțin și dau drumul la radio. Rock FM. O piesă veche pe un ritm apăsător, de la Metallica – „Enter Sandman”. Dau volumul la maximum. Difuzoarele rag din greu, mașina bubuie, trecătorii își fac cruce, dar nu-mi pasă. Nu-mi mai pasă de nimic. Sunetul industrial al chitarelor și ritmul tobelor împrăștie norii negri adunați deasupra sufletului meu. Abia la final dau volumul jos de tot.

E liniște, atât în mașină și mai ales în mintea mea. Încep să sortez toate informațiile aranjându-le după priorități.

Viața are prioritate. Copiii și soția.

* * *

Erecții???

Cine mai are nevoie de erecții? La urma urmei știi ce? La dracu' cu erecțiile mele! Am avut destule. Noaptea în somn, ziua acasă, pe stradă, prin sălile de clasă ascunse sub bancă, la birou, în mașină, prin autobuze, pe plajă... Ce mai, orice loc e bun pentru o erecție sănătoasă. Nu e nimic rușinos în asta. Sunt atâția nefericiți pe lume care au probleme erectile încă din tinerețe din cu totul alte cauze, încât mă pot considera un bărbat norocos.

Din jurul vârstei de 10 ani și până acum am trăit aproape o viață de om – e adevărat, în perioada Evului Mediu speranța de viață nu depășea 40 de ani, dar chiar și-așa... Mai ales că nu mă pot plânge de lipsa erecțiilor, ba din contră. Au fost momente când mă puneau în dificultate. Țin minte și acum refuzul meu de a ieși la tablă la solicitarea profesoarei de limba rusă. Oooo... și ce sexy era profa de rusă și cum își plimba sânii imenși în fața clasei, în ciuda unei ținute decente. Dar mai bine să iau nota 2 decât să-mi prezint cortul în fața colegelor.

Să nu mai zic de stânjeneala pe care am trăit-o când dansam lipit de iubirea mea secretă la un banchet din clasa a VIII-a. Atât de secretă, încât doar eu știam de ea. Și

cum m-am smuls din brațele ei, ieșind valvârtej din sala de dans, să nu o împung cu arma mea, excitat fiind de îmbrățișarea strânsă pe sânii ei. Mă temeam că-mi dă o palmă sau mai rău, că o să mă bârfească fetelor, râzând de mine prin școală. Ce minte naivă și prostuță aveam la vârsta aia...

La fel cum nu am să uit vreodată erecția obținută în brațele primei iubiri, când ne sărutam pasional, pe alocuri franțuzește, și, chiar în mijlocul acelei îmbrățișări romantice, s-a băgat în seamă și dumnealui. Prima erecție oficială bărbătească de toată mândrețea simțită fizic și de ea, acceptată tacit cu roșu în obraji. Desigur, au trecut săptămâni bune până să le fac cunoștință oficial – ca de la bărbat la femeie –, dar nu-mi mai era rușine de erecțiile mele. Le acceptam ca pe ceva normal pentru un adolescent plin de hormoni și cu coșuri pe față. Mă simțeam oficial un minibărbat.

Orgasme???

Nici de astea nu am dus lipsă. Merg mână în mână cu erecțiile, iar din preadolescență până la maturitate, la fel, din mână-n-mână. Întâi cu dreapta, apoi cu stânga și viceversa. Termenul popular la țară e „labă”, la oraș îi zice „masturbare” și academic „onanism”, cuvânt inspirat de personajul biblic Onan. Primul bărbat care a realizat că poate fi autosuficient sau mai exact autosatisfăcut. Nu vreau să-mi imaginez care ar fi fost istoria omenirii dacă bărbații ar fi avut flexibilitatea necesară autosatisfacerii orale. Probabil eram și acum în epoca de piatră, zăcând pe pajiștile verzi lingându-ne la coaie. De gura

femeilor, de ce altceva credeți că ar inventa cineva roata, focul și electricitatea, că doar nu din altruism. Nici vorbă. Concurența acerbă pentru cea mai sexy fetișcană din sat cu buze voluptuoase a scos ce e mai bun din bărbați. Sexul și femeile bune de gură sunt motorul omenirii. Lor le datorăm ieșirea din întuneric, dar și inventarea bombei atomice. Alfa & Omega.

Mai apoi, în Antichitate, bănuiesc că masturbarea era un obicei masculin cu puteri magice, bărbații oferindu-și lichidul seminal drept ofrandă zeitelor sexy, asta desigur până la inventarea termenului de exhibiționist pervers și, culmea, Wikipedia îmi dă dreptate:

„Masturbarea era considerată un act divin în Egiptul antic, urmare a convingerii că lumea a fost creată de zeul Atum care și-a slobozit sămânța pe Pământ. Faraonii obișnuiau să practice un ritual care simboliza creația, masturbându-se în timpul unor ceremonii publice, apoi ejaculau în Nil pentru a se asigura că nivelul fluviului nu va fi afectat de secetă. De asemenea, în timpul sărbătorii închinată lui Min, zeul fertilității masculine, egiptenii se masturbau în public pentru a-i aduce astfel mulțumire pentru potență.

Grecii antici considerau masturbarea drept normală și drept înlocuitor sănătos pentru alte forme de plăcere sexuală. Ei o considerau drept supapă contra frustrărilor sexuale distructive”.

Până la urmă e o activitate sexuală perfect normală și, dacă ar fi existat Olimpiada Onaniștilor, cu siguranță aș fi câștigat cel puțin medalia de bronz la probele de viteză și

aruncarea la distanță. De-abia spre maturitate am început să apreciez maratonul, iar domnișoarele cu atât mai mult.

Ca orice lucru bun și util în viață, am aflat despre masturbare de la colegii mei de generație, evident, răsfoind la toaleta școlii câteva reviste cel mult sexy, descoperind astfel frumusețea goliciunii femeiești. Pe atunci nu se difuzau filme sexy sau porno la TV, iar noi nu aveam acasă video-player și cu atât mai puțin acces la casete deocheate. Pe ai mei nu i-am surprins niciodată în ipostaze indecente, așa că ... ciuciu educație sexuală.

Un amic bun mi-a împrumutat o revistă, iar seara, la lumina unei lanterne, beleam ochii la acele poze hipnotice. Am răsfoit-o din scoarță-n scoarță, în ciuda unor pagini lipite între ele, dar reușind totuși să le dezlipesc cu grijă. „Ce naiba o fi mâncat amicul meu deasupra revistei?” sau „Cine știe prin câte mâini o fi trecut?” mă gândeam eu.

Nu a durat mult și mi s-a sculat imediat. Am început să mă joc cu puța, dar de această dată știam că trebuie să existe un final. Era obligatoriu. Mă mai jucasem cu ea și până atunci, simțind oareșce senzații plăcute, dar mă opream rapid. Informația înseamnă putere, iar în cazul de față – orgasme.

Am ejaculat puternic pe cearșaf în locul paginilor revistei, așa cum făcuseră antecititorii mei mai cultivați. Puțin speriat, dar și extaziat de spasmele primului orgasm, am descoperit folosul misterioaselor erecții. Se pare că nu erau așa, degeaba, doar să mă încurce.

Woow, ce senzații complet necunoscute și total la îndemâna mea! Cafeluța mea de dimineață. „De acum

suntem doar eu și orgasmele mele”, gândeam eu, „nimic nu se poate pune între noi”. Cum ar putea cineva să mă oprească vreodată? Poate doar să am ambele mâini rupte sau o boală perfidă, de care am aflat acum. Maică-mea n-avea decât să ascundă toate ciocolățelele prin casă. Cui îi păsa? De-acum aveam prăjiturica mea mult mai delicioasă.

Nu mi-a fost ușor să șterg urmele fărădelegii din acea noapte și mai apoi din următoarele nopți umede. Ziua eram atent pe unde mă slobozeam, iar maică-mea se făcea că nu observă pijamalele apretate și cam atât. Asta era toată educația sexuală primită de la părinți. Totuși, le sunt recunoscător că odată descoperite revistele „educative” nu le-au aruncat, lăsându-le acolo unde erau, ascunse sub pat și probabil bucuroși că am descoperit calea dreaptă. Dacă ar fi găsit reviste cu bărbați goi, cu siguranță ar fi intervenit urgent cu explicații despre gaura potrivită.

Entuziasmat de descoperirea făcută, am cam abuzat de mine la început, dar, aflând mai apoi din alte surse că ar exista niște efecte secundare neplăcute, am lăsat-o mai ușor. Am ajuns astfel la o frecvență decentă, o dată pe zi sau mai rar. Din fericire, nu am orbit și nici păr în palmă nu mi-a crescut.

La duș era varianta cea mai curată, dar niciodată în cadă, mai ales că programul de apă caldă era de două ori pe săptămână, câte o oră. Fiind spart furtunul dușului, umpleam cada cu apă și, din rațiuni economice, în seara respectivă eram programat primul la băiță și apoi maică-mea în aceeași apă, că doar nu eram atât de jegos. Planul funcționase impecabil până în acel moment, însă

În acea seară, după o relaxare binemeritată, mi s-a făcut poftă de o labă. Fără să gândesc prea mult și aflat sub presiunea momentului, am ejaculat masiv în cadă. Mi-am dat seama imediat de greșeala făcută, știind că urmează să intre maică-mea în acea apă. Speriat să nu mă fac de rușine, dar mai ales să nu scape vreun spermatozoid în vaginul maică-mii, am scos dopul de la cadă sperând să o umplu din nou. Nicio șansă, depășisem programul de apă caldă.

Nu am să uit niciodată ce palme după ceafă mi-am luat în acea seară, dar am suportat cearta cu stoicism. Era mai bine decât să am un frățior. Mă simțeam ca un erou care tocmai salvase planeta din calea unui iminent pericol de care știam doar eu. Cât de naiv și prostuț mai eram...

* * *

Se poate și fără???

„Ba bine că nu”, încerc să mă încurajez eu.

Am un unchi mai îndepărtat care s-a călugărit de tânăr și acum are barba albă. Dacă el a reușit fără sex, pot și eu, sau ... cine știe ce s-o fi petrecut în acele chilii înghesuite și protejate de legământul tăcerii?

La catolici, preoților le este interzisă căsătoria și bănuiesc că nu în căutarea virtuții autogospodărești, ci pentru abstenență. Abstenența e secretul, dom'le, cel puțin pentru majoritatea, iar restul n-au decât să ajungă în smoală după atâtea cazuri de pedofilie „creștină”. Dacă acei preoți smeriți pot, atunci pot și eu, doar motivul diferă. Ei,

din dorința de a ajunge în Rai, eu din imposibilitatea de a mă mai ridica către Rai.

Am văzut prin filme că se poate. Am auzit de la prieteni că se poate, fără a avea vreo problemă de sănătate... poate doar la cap. Îmi zicea un amic de-o vârstă cu mine că ei fac sex cam o dată pe lună și de două ori pe Marte. Sau se referea la martie? Scăpa ieftin de Mărțișor și de Ziua Femeii. *What the fuck???* Nu am insistat, că nu e în firea lucrurilor să discutăm despre sex odată ce ne-am așezat la casa noastră, iar înainte trei sferturi dintre poavești erau minciuni și laude vânătoarești.

Voi fi doar jumătate de bărbat?! Nu cred. Nu am întâlnit nicăieri jumătăți de bărbați umblând pe stradă, așa... ca zombi. *Fuck it!*

La dracu' cu erecțiile și orgasmele mele. Am avut destule sau cum se zice în popor: „Și-a trăit traiul, și-a mâncat mălaiul”. Am avut grijă să nu duc lipsă de explozivele și delicioasele mele orgasme. Arătați-mi mie un bărbat sau chiar o femeie care nu au făcut la fel și să arunce ei prima piatră, iar dacă există asemenea oameni, prefer să încasez o piatră în cap decât să fiu în locul lor.

Helloo!!! E acolo jos! Exact la îndemână, chiar prea aproape de mâna dreaptă în cazul meu, dar suficient de aproape și de stânga în caz de nevoie. Suntem nedespărțiți la bine și la greu, prietenul meu cel mai bun, care m-a scos mereu din depresie și un excelent somnifer la nevoie. Nu de puține ori am adormit ținându-ne de mână ca doi îndrăgostiți după o partidă de amor și, în ciuda unor certuri ocazionale, vom rămâne împreună mereu.

Nu pleacă nicăieri fără mine și nici eu fără el. Suntem ca doi frați siamezi. Un trup cu două capete, din păcate niciunul prea luminat. M-a băgat în belele de o grămadă de ori când s-a aruncat cu capu-nainte fără să gândească, iar de câteva ori m-a băgat și-n rahat. De la o prietenă bună am auzit cel mai răutăcios banc despre bărbați:

— Știi ce e bărbatul? O prelungire inutilă a pulii.

Exact așa mi l-a spus, cum îl vedeți scris. Am replicat imediat:

— Femeia perfectă are un metru înălțime, urechile mari și capul pătrat.

Nu știu dacă a fost o replică pe măsură, dar ne-am amuzat copios.

Am răbdat de foame, de sete, de frig, dar de orgasme nu am dus lipsă. Până să o cunosc pe prima femeie cu care am făcut sex, m-am iubit singur, apoi mai răuț, că doar sunt un gentleman. Mai puțin pentru mine, mai mult pentru doamne și oricum, e cu totul altă senzație cu o femeie.

Faceți și voi un calcul. De două sau trei ori pe săptămână în funcție de program și oboseală, iar în acele momente speciale ale lunii de „neputință femeiască”, cum zice Preafericitu', cel puțin un sex oral de la soțioara mea iubită. O adevărată *wonder woman* cu normă întreagă. I-am spus cu jumătate de gură că rezist sau că mă descurc singur – cum am pățit cu alte parteneri în trecut –, dar a insistat. Nu e frumos să refuzi o doamnă și-apoi... cred că-i place și ei. *High hopes*.

Spre deosebire de Alina, o fată frumoasă foc, dar cam asexuală, obsedată de curățenie și prăjituri. Era uimitor

câtă răbdare și plăcere găsea în ștergerea prafului sau lustruirea tuturor bibelourilor din casă, mai puțin a statuetei mele. Cât mai masa aluatul de cozonac, dar pe mine deloc. Chiar și în weekenduri, dimineața sărea ca arsă din pat, că vezi Doamne, se plictisește să zacă degeaba. I-am zis într-o zi în glumă:

— Unde sari așa ca un ninja? Poate am nevoie de tine aici în pat.

A râs amuzată, dar nu s-a întors la mine și la erecția mea matinală. Dacă rămâneam împreună, acum sigur aveam o sută de kilograme.

Mă incita cu frumusețea ei, dar era o mare dezamăgire în pat. Nu tu aia, nu ailaltă, până într-o săptămână când era la ciclu, iar eu aveam coaiele albastre la propriu. M-am dat la ea elegant, dându-i de-nțeles că mi-ar prinde bine o detensio-nare testiculară recomandată chiar și de medici. M-am văitat că mă doare, că nu face bine la sănătate, dar nimic.

— Descurcă-te singur. Sigur nu e prima dată! mi-a spus pe un ton șmecheresc.

Ei bine, acolo lângă ea, în pat, mi-am dat jos pantalonii și m-am apucat de frecat. S-a uitat lung la mine, nevenindu-i să creadă, dar s-a întors la filmul ei. Nu i-a fost milă deloc. Să dea și ea o mână de ajutor sau măcar o gură. Mă simțeam ca un accidentat pe carosabil care-și face singur masaj cardiac, că de respirație gură la „gură” nu aveam nicio șansă. Mă ignora total. Eram frustrat și excitat în același timp.

Fiind un țintaș cu experiență, în momentul jetului exploziv, am stropit-o cu toată sperma veche de o

săptămână pe păr și haine. „Na, ia de-aici”, m-am gândit eu amuzat, iar ea a sărit ca arsă jos din pat, țipând ca nebuna. M-a făcut troacă de porci și dusă a fost chiar din acea seară. Cred că a plecat să-și caute alt labagiu. Mereu m-am întrebat ce le-a spus prietenelor ei despre despărțirea noastră murdară.

* *
* *

Cu Daria nu am avut niciodată astfel de momente stânjenitoare, ba din contră. Îmi amintesc că într-o noapte fierbinte de vară cu lună plină ne luptam cu insomnia din greu, dar nu părea să avem succes niciunul. Pe la două noaptea, simțind cum se foiește de pe o parte pe alta, i-am spus mai în glumă, mai în serios:

— Ți-o dau la supt? Poate adormim mai ușor.

A pufnit-o râsul, trăgându-mi un ghiont în coaste.

— Asta-i soluția ta la orice, nu? și s-a întors râzând pe partea cealaltă.

Zece minute de foială mai târziu, și o aud zicând:

— *What the heck*, și așa nu pot dormi. *Come to mama!*

Cinci minute mai târziu, eu adormisem buștean, iar dimineața am aflat că Daria adormise și ea imediat după mine. Mai bine o întrebare în plus decât o muiță în minus. De atunci, în nopțile de insomnie îmi mai încerc norocul din când în când, chiar dacă nu se împlinește mereu. Măcar râdem copios, devenind o glumă internă cu urmări neașteptate.

* * *

Mii și mii de orgasme. În concedii, vacanțe și zilnic înainte să avem copii. În tinerețe chiar și de două ori pe zi, dar cu grijă mare, pielea devenind foarte subțire și sensibilă. După plaja de dimineață o dată și seara la culcare iar. Asta înseamnă o vacanță plăcută *all inclusive*, nu ca în zilele noastre prin Turcia, Grecia sau Dubai.

Sunt convins că există și oameni mai puțin norocoși care nu și-au găsit un partener de viață și o ard așa pe uscat, tot mai rar, până se usucă și cade sau ... se umple de praf. La capitolul sentimental și sexual chiar sunt un bărbat norocos, dar uneori norocul și-l mai face omul și cu mâna lui.

Cu astfel de gânduri, încet-încet se așterne acceptarea.

* * *

Pornesc spre casă, dar fără nicio tragere de inimă. Parcă sunt pe pilot automat. Daria mă așteaptă cu vești bune, dar nu și-a găsit curajul să mă sune. Eu cu atât mai puțin. Parchez în fața blocului și cobor din mașină, dar înainte să urc prefer să mă plimb puțin și să îmi adun gândurile.

Trec pe lângă câteva cupluri de îndrăgostiți. Cât îi mai invidiez! Îmi vine să mă duc la ei și să le țin un discurs: „Nu fiți fraieri! Nu vă mai pierdeți în detalii superficiale și certuri inutile. Iubiți-vă mult! Faceți dragoste și mai mult! Nu știți când te lovește boala sau autobuzul”. Cam

asta le strig eu din mintea mea, dar nimeni nu mă aude. Se uită toți în telefon și nici măcar pe trecerea de pietoni nu ridică privirea.

Hmmm... va suporta Daria această situație de rahat?

Sper din toată inima că da. Știu că mă iubește și ar prefera să mă știe în viață, ud și impotent, decât mort, uscat și tare. Dar oare pentru cât timp? Câtă vreme poate iubi o femeie un bărbat impotent sau invers, cât timp rezistă un bărbat cu o femeie frigidă?

Nu vorbesc din experiență, dar cred că situația partenerei frigide e mai greu de gestionat. Acolo e vorba de o impotență mentală, de lipsa dorinței și a oricărei nevoi sexuale. Cu puțin lubrifiant și multă bunăvoință din partea ei s-ar putea face sex aproape la fel, dar cu siguranță diferența trăirilor erotice dintre cei doi va eroda în timp relația. Dacă și el are un libidou scăzut, atunci formează cu adevărat o alianță divină. *A match made in Heaven*. Sex doar pentru reproducere și atunci cu hainele pe ei sau printr-o gaură din cearșaf. Din câte am înțeles, faza cu gaura e doar un mit amuzant folosit în comedii, dar suficient de expresiv.

La mine nu va fi deloc așa. Voi deveni orbul care a pictat toată viața. Surdul care a compus simfonii întregi. Mutul care a cântat pe cele mai mari scene ale lumii. Iubesc sexul și sper ca nevoia de sex să nu dispară odată cu erecțiile mele. Vreau și știu să satisfac nevoile sexuale ale Dariei, sper doar să fie suficient și pentru ea.

Am experimentat o astfel de situație cu o iubită care nu părea să aibă orgasme, deși îmi mărturisea că are, dar

în comparație cu manifestările orgasmice ale partenerelor de până atunci, păreau inexistente. Nu ne-am despărțit din cauza asta, dar lipsa orgasmelor ei umbrea toată plăcerea sexului împreună, simțindu-mă cumva vinovat. Nici orgoliul meu de mascul nu o ducea prea grozav din cauza asta. Cum ar putea un comediant de stand-up să fie cuplat cu o tipă fără simțul umorului sau un rocker cu o manelistă? *No fucking way!* Sunt perfect conștient de faptul că există și posibilitatea ca glumele comedianțului să fie proaste, având nevoie de alt public, mai puțin pretențios.

Știi care-s plăcerile Dariei. Face parte din activistele proclitoris mai mult decât provagin. Am văzut la TV și în revistele de tipul *Cosmopolitan* că așa se poziționează majoritatea doamnelor bine, un procent cam de 70. Mai scria acolo că orgasmele sunt similare, fiind implicate aceleași terminații nervoase, dar că depinde de la femeie la femeie. Există femei nefericite care nu știu ce-i ăla orgasm sau altele pentru care e suficient să dea o tură cu bicicleta și să obțină unul. Poate așa se explică puzderia de bicicliste care pedalează frenetic pe toate aleile parcurilor. Nici nu trebuie să aibă bicicletă proprie, o închiriază cu cinci lei și o călăresc bine prin toate gropile până la final, îmbinând utilul cu plăcutul. *Just kidding.*

Din duzina de relații de care am avut parte nu pot face o statistică obiectivă. La urma urmelor, mă bucur că e proclitoris. E mai ușor de accesat la suprafață decât acolo în adâncuri... *Can I touch you there, touch you deep inside,* iar limba mea, deși e mai puternică și experimentată ca

niciodată, sigur nu e suficient de lungă să ajungă măcar la punctul G, dacă el o fi existând.

Dacă e cazul, îmi montez o ustensilă din bucătărie acolo jos cu bandă scotch sau ceva. Un castravete, un dovlecel, o vânătă. „Întâi la găurică, apoi la sălățică.” Sau un strap-on cu vibrator. Sigur găsim un dildo mai performant decât orice penis. Mereu erect, făcut din diverse materiale, de la silicon moale la inox, de orice dimensiune și cu cel puțin zece viteze automate. Voi fi bărbatul *dildo erectus*. Ușor de înlocuit dacă se strică, în zeci de culori și modele asortate după starea ei de spirit și nevoile de moment. Există și modele cu dublă penetrare dacă vă vine să credeți. *OMG!!!*

Nu știu dacă voi mai avea vreodată erecție și poate orgasme, dar cu siguranță îmi va face plăcere să o satisfac prin toate mijloacele găsite la îndemână, câtă vreme nu e altă pulă atașată unui bărbat.

* * *

Am cunoscut două tipe care aveau orgasme vaginale. Prima avea orgasme multiple în orice poziție; și orice bărbat care întâlnește o astfel de femeie supervaginală se crede zeul sexului, dar nu e chiar așa. Nu făceam decât să o fut cât voiam și cum voiam. Nicio tehnică specială, fără muncă asiduă sau vreun secret special, aproape de vis. Până ajungeam eu la orgasm, avea și ea vreo 4, 5 sau 6 orgasme, floare la ureche. Din păcate, situația noastră a fost mai complicată decât aș fi vrut, dar nu am să intru în detalii.

Cealaltă mă muncea din greu. Necesita anumite poziții și unghiuri și, mai grav de atât, necesita anduranță. Nu de puține ori am cedat ritmului ei infernal, lăsând-o total dezamăgită. „Insistă acolo! Sunt aproape, mai rezistă puțin! Mai taree!!! Mai repede!!!” etc... În ciuda indicațiilor ei exacte și în ciuda gândurilor mele la politică, job sau orice altceva m-ar fi ajutat să rezist, de cele mai multe ori terminam înaintea ei.

Cu Daria e diferit. Are mai multe orgasme magnifice la stimulări clitoridiene, indiferent dacă sunt cu limba, degetele sau vibratorul. Dar îi plac și penetrările din timpul partidelor de sex chiar dacă nu o duc la orgasm, plutind într-o zonă plăcută, oferită de senzațiile vaginale. Astfel o pot regula în toate pozițiile care-mi plac cât timp vreau sau mai bine zis cât rezist. Lent sau rapid, la suprafață sau adânc, în funcție de plăcerile mele, dar și ale ei. Mă pot opri de câte ori vreau, fără să citesc vreo dezamăgire pe fața ei. Ba din contră, știe că mai urmează. Mă pot concentra mai ușor pe plăcerile mele, iar ea se bucură de sex cu gemete excitante.

Când o satisfac cu limba și termină „în gura mea”, mă strânge cu coapsele și mă apasă pe cap tot mai tare cu fața în ea sau mă strânge de penis foarte tare când are acces la el în poziția 65+4, dar despre asta mai încolo. În acele clipe parcă simt și eu jumătate din orgasmul ei fulgerându-mi prin creier.

Avem în seif și câteva vibratoare adunate în timp de care ne folosim, așa, *just to spice it up*. O vorbă de la țară spune: *Happy wife, happy life*, dar nu cred că se referă la vibratoare.

Câte și mai câte astfel de gânduri îmi bombardează tătăcuța. Încet-încet, ochii mi s-au mai limpezit puțin cu această atitudine de... *je m'en fiche*, de împăcare cu situația. Astfel mă apropii de faza a doua: acceptarea.

Capitolul 2

Destin

Mereu m-am considerat un om norocos, dar se pare că norocul e de două feluri. Să vă explic cum stă treaba. Am să mă refer la momentul operației ca fiind T0. Trecutul înseamnă înainte de operație, iar viitorul reprezintă viața după operație, la fel ca măsurarea timpului din punct de vedere istoric: î.e.n. *vs* e.n. Înainte și după.

Aproximativ cu trei luni înaintea acestui diagnostic sumbru am simțit niște amețeli dimineața la trezire sau la mișcări mai bruște ale capului. Nu foarte grav, dar suficient cât să-i fac o vizită doctorului de familie, așa, pentru liniștea mea. Foarte amabilă, ca de obicei, doamna doctor mi-a dat o listă lungă de analize și alte recomandări medicale.

Zis și făcut. Patru zile mai târziu, analizele au fost gata. Două pagini cu rezultate bune, mai puțin PSA-ul (Antigenul Specific Prostatic). În loc să fie între 0 și 2 era la 3,4. Ehhhh... cât de grav putea fi? Vreo inflamație sau infecție în corp, mă gândeam eu. Cu siguranță o

cură dacică de antibiotice mă va pune pe picioare, dar spre surprinderea mea m-a trimis la urologie. Cu ajutorul unui vechi prieten care lucrează la Spitalul de Urologie, m-am programat destul de repede la un doctor specialist de încredere. După o scurtă discuție și o ecografie, m-a trecut pe antibiotice și alte medicamente de genul celor promovate la TV: „prostatine”, „prostagood”, „prostatow”, pe bază de plante care, dacă nu-ți fac bine, sigur nu te omoară.

Două luni au trecut relativ repede și fără prea multe gânduri negative, iar până la următorul set de analize ne-am văzut de viață și de minunatele partide de sex. Îmi repetam mereu în minte că sunt bine și sănătos, ca un fel de mantră pozitivă.

Da' ce-i pasă prostatei de mantrele mele? De-aia îi și zice prostată, că e mai prostuță, săraca. Produce un lichid transparent pentru înotătorii mei sau, în limbaj medical, lichid seminal. Lichidul seminal plus spermatozoizi egal spermă, mai pe românește.

Antibioticele nu au avut niciun efect, evident, și următorul set de analize efectuat două luni mai târziu a arătat o altă creștere a PSA-ului, de data asta la 4,3. Acesta a fost primul gong de clopot tras direct deasupra mea, mai exact măciulia fiind chiar capul meu. M-au luat toate transpirațiile la gândul cel rău. Bănuiam ce urmează și ce înseamnă asta, dar în primul rând a trebuit să fac alte analize.

Doctorul mi-a dat trimitere pentru RMN la zona pelviană. Acolo, la spital, nu aveau așa ceva, iar cu decontare

la stat în altă clinică doar peste o lună. „Ceeee? Eu am nevoie acum! Cât mai repede, peste o lună cine știe?” Dar așa funcționează sistemul medical bolnav de stat.

M-am programat a doua zi la o clinică privată și am intrat în economiile de urgență pentru a achita nota. Clinica respectivă era modernă, luminoasă, curată, civilizată și mai ales personalul era prietenos. La ora stabilită m-au băgat în aparat, asistenta mi-a injectat în branulă substanța de contrast pentru evidențierea tumorii și am stat complet nemișcat aproape treizeci de minute în acea mașinărie zgomotoasă. Se auzeau tot felul de țiuitori și multe pocnituri puternice, destul de ritmate. Îmi imaginaam că sunt într-un club tehno ultramodern, deloc pe gustul meu. La final am plecat acasă cu o atitudine pozitivă, prea puțin afectat de această procedură, în afară de aspectul financiar.

Rezultatul a sosit într-o săptămână și i l-am trimis doctorului pe e-mail. Nimic util și deosebit în acea descriere mult prea complexă pentru mine. O formațiune dubioasă cu următoarele dimensiuni și poziționare, plus alte detalii medicale utile doar unui chirurg. Fără alte explicații, câteva zile mai târziu doctorul m-a chemat pentru biopsie. Nu știam exact ce presupune, dar cu siguranță suna mai dureros decât RMN-ul sau orice analiză de sânge.

Ajuns la spital, am completat actele de internare pentru o zi, apoi am așteptat cuminte în fața unui cabinet. De această dată mă aștepta biopsia de prostată, *nasty business*. În salon m-a întâmpinat o asistentă tânără și

foarte amabilă, care din păcate se ocupa doar de acte, nu și de fundul meu. Tot doctorul și rezidentul sunt cei care m-au accesat pe la spate. *Fuck it!*

Nici una, nici alta, mi-au băgat un tub în fund, fără niciun preludiu, doar cu niște vaselină rece introdusă cu degetul și o glumă aruncată la mișto, așa, să mai destindă atmosfera. Au simțit că sunt crispat și poate le stric aparatura. Îi auzeam discutând în termeni medicali toată procedura monitorizată în direct pe ecograf. Ca bărbat nu știu ce înseamnă violul și ce traumă presupune asta, dar cred că examenul de prostată e cea mai apropiată senzație experimentată vreodată. Așa ar trebui pedepsiți violatorii cel puțin o dată pe săptămână în perioada detenției, iar pedofilii zilnic, după ce trec întâi pe la ghilotina mică, desigur.

Douăsprezece înțepături una după alta, cu mici pauze de respirație destul de dureroase direct în prostată, procedura ce nu a durat mai mult de trei minute. Am pus câteva șervețele în chilot și am plecat de la spital cu fundul însângerat, dar cu demnitatea neșifonată și speranța că va fi bine. Rezultatul în patru săptămâni, plus interdicție de sex zece zile. Enorm de mult pentru mine, cum vă spuneam mai devreme, dar nici nu-mi prea mai ardea, cel puțin câteva zile.

Daria m-a înțeles ca de fiecare dată și s-a abținut de la tandrețurile obișnuite. Un vechi ritual mai mult tandru decât erotic cu efect de relaxare pentru amândoi. Întinsă în brațele mele și cu capul pe umărul meu, își strecura mâna în pantalonii mei de pijama tocmai la ouțe, masându-le

delicat în palmă, în timp ce vizionam un film sau altceva la TV. Așa-i ea, mai pisicoasă. Îi place să se joace cu motănelul, iar motănelul toarce de plăcere întins pe spate.

Nu știu de ce, dar în acele zile încă mai credeam că totul va fi bine. Știam că boala există și am cunoscut persoane foarte dragi care s-au prăpădit din cauza cancerului. Am văzut prin documentare sau filme discuții și statistici tot mai îngrijorătoare, dar eu mă simțeam norocos.

Starea mea generală era pozitivă și se potrivea perfect cu cea mai tâmpită încurajare primită vreodată de la un amic după greșeala de a-i povesti procedura:

— Lasă, băăă, că va fi bine. Iarba rea nu pierе!

Și apoi făcea mișto de mine cum mi-am luat-o la rozetă.

— Dă-i cu bere să se spele!

* * *

La zece zile după biopsie aveam liber la sex, așa că Daria mi-a făcut o surpriză, *just for fun*, să mai uit de stres, făcându-și apariția în hol îmbrăcată într-un palton lung cu nasturi mari și cordon la mijloc.

— Ghici ce rochiță am sub acest palton? m-a întrebat zâmbind.

Am făcut ochii mari, nedumerit, și, până să trec în revistă garderoba ei, și-a desfăcut paltonul apărându-mi complet goală.

— Ta daaa!

Nu avea nici măcar un bikini minuscul sau vreun colier la gât. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Decolteul paltonului nu era suficient de adânc să trădeze goliciunea ei provocatoare.

— *Yep, baby*. Să mergem la plimbare!

S-a încheiat tacticoasă la nasturi, și-a pus pantofii bej asortați cu toc mediu și a ieșit pe ușă, iar eu cu limba scoasă după ea, ca un cățel în lesă.

Tot drumul gândul meu a zburat la goliciunea Dariei de sub palton, iar sutele de trecători nu bănuiau nimic. Am uitat de analize și biopsie, cu gândul la sânii ei săltăreți de sub palton. Ne-am întâlnit și cu un cuplu de prieteni simpatici, dar fără un motiv anume mă simțeam superior amicului meu inocent, știind-o pe Daria goală sub palton. Nu am stat mult la taclale, continuându-ne tacticoși plimbarea.

Ne-am așezat pe-o bancă într-o zonă mai retrasă și la momentul oportun mi-am strecurat mâna preț de câteva zeci de secunde printre doi nasturi tocmai între picioarele ei. Dacă până atunci nu se umezise, acum cu siguranță o făcuse și din păcate așa avea să rămână tot restul drumului. Zona s-a aglomerat iar, așa că ne-am ridicat mergând mai departe. Am intrat chiar și în magazinul de lângă casă pentru mici cumpărături. Zecile de clienți roiau în jurul Dariei, dar nimeni nu bănuia nimic. Eram excitat ca naiba de acest exhibiționism ascuns.

Odată ajunși în lift, am sărit pe ea ca un leu. Am apăsat butonul ultimului etaj și până la zece am reușit să-i dau paltonul la o parte penetrând-o de câteva ori. Am mai

fi continuat acolo în lift dacă nu bătea un vecin disperat în ușa de la parter. Am coborât câteva etaje pe scări, continuând partida dezlănțuită în intimitatea dormitorului conjugal.

Două minute mai târziu, am ejaculat puternic în vaginul ei, fiind copleșit de tensiunea erotică acumulată. Așa cum era întinsă pe spate, m-a prins cu mâinile de cap împingându-mă jos, la pisicuță. Daria nu mai avea răbdare nici măcar pentru a merge la baie să se spele. Nu mai conta că așternuturile se murdăriseră, cum nu conta nici pentru mine că din vaginul ei se prelingea spermă în continuare. Am lins-o așa, în ciuda amestecului de fluide sexuale. Nu era prima oară când îmi gustam propria spermă. Prima dată fusese în copilărie – din curiozitate –, apoi de nenumărate ori de pe buzele și limba partenerei, după câte un *blow job* fulminant, dar niciodată cu gura plină.

* * *

Treizeci de zile mai târziu m-am dus la spital după rezultate. Acesta e momentul în care cerul se sparge în capul meu sub acea ploaie de înjurături.

Revin la întrebarea: „Sunt un om norocos?”

Răspunsul: „E ca la muie, depinde la care capăt te afli”.

Un cancer operat cât mai devreme îți dă șanse mari de supraviețuire. De unde știi că e cancer dacă nu te doare nimic? Păi nu știi. Când ajungi să ai simptome, e cam târziu. Dacă ești mai responsabil, îți faci analizele anuale și ai o șansă în plus.

Dacă nu aveam acele amețeli matinale, nu aș fi mers la doctor prea curând. Doctorul de familie putea să omită PSA-ul din lista de analize, neaflând situația mea reală. Amețelile nu prea au drept cauză prostata, poate doar prostia, iar în afară de o ușoară diminuare a jetului urinar nu am avut alte simptome.

Odată cu trecerea șocului inițial încep să înțeleg că am fost norocos să-l descopăr la timp, dar înjurăturile de atunci sunt pe deplin justificate și nu s-au oprit nici până-n ziua de azi. Doar s-au mai rărit odată cu acceptarea și adaptarea la situație.

Ajuns acasă, Daria îmi citește pe față diagnosticul. Mă ia în brațe și ochii mi se umplu de lacrimi. Nu mai injur, nu mai blestem, nu mai urlu. Plâng pe părul ei șoptind mereu: *Sorry, sorry, baby*.

O asemenea trezire se poate trăi doar pe viu. Nu există simulări și antrenamente pentru confruntarea cu propria mortalitate. Ne simțim nemuritori, în ciuda faptului că vedem zilnic la știri oameni care se duc dincolo și avem cu toții persoane dragi care s-au dus deja. Cumva ne credem imuni în fața doamnei cu coasa. Pare naiv, dar cred că e mai bine așa. E mai sănătos să trăim cu frica unei vieți eșuate decât cu frica de moarte.

Acceptarea începe să se transforme în realitate. Mă gândesc la acele procente sumbre, dar mă concentrez pe cifrele pozitive, chiar dacă sunt mici. Chiar și la loto, șansa de unu la un milion face pe cineva milionar. Până la urmă, speranța face parte din natura umană.

Fiind o fire mai optimistă, îmi voi ascunde frica în adâncul sufletului, să uit de ea. Am să mă bucur de viață. Ce altceva pot face în cele câteva săptămâni sau luni rămase până la momentul operației, adică T0?

Și-n ce fel mai vibrează viața în mine, odată ajuns pe marginea prăpastiei! Ceea ce înainte era o banală partidă de sex, acum o percep ca pe o descătușare a vieții și mă simt mai viu ca niciodată. Fiecare pătrundere în Daria e mai adâncă, mai senzuală și o simt ca pe un puls al vieții. Nu vreau să se termine și nu vreau să termin.

Partidele de sex sunt dezlănțuite. Mă opresc de nenumărate ori chiar înainte de ejaculare, ca apoi să o iau de la capăt. Fiecare poziție mi se pare nouă și nu vreau să ratez nimic. Alerg frenetic între toate găurile ei flămânde și le sărut sau penetrez ca și cum ar fi pentru prima sau ultima oară. Ca de fiecare dată, până la urmă cedez strânsorii Dariei, ejaculând în ea. Cădem lați, îmbrățișați în propriile fluide și acoperiți de transpirație, ca două zile mai apoi să o luăm de la capăt.

Am auzit o teorie care spune că pentru fiecare om bătaile inimii sunt în număr limitat, bine definit de genetică și de alți factori medicali. Există o vorbă din popor care spune: „Fuți, nu fuți, vremea pulii trece”. La fel o fi și cu numărul erecțiilor din viața unui bărbat? De departe nu e teoria mea preferată, dar am realizat că nu contează câte bătăi de inimă sau erecții mai am pe contor, cel mai important e să trăiesc clipa cu adevărat. Viața e în primul rând iubire: față de părinți, copii, soție și nu în ultimul rând față de sex.

Ca oricare pacient confruntat cu o astfel de decizie, caut o a doua și chiar a treia opinie medicală. Prima, la un doctor urolog din Spitalul de Oncologie și apoi de la un profesor, doctor într-o clinică privată.

Amândoi îmi prezintă aceleași prognoze. Cu siguranță au citit aceleași tratate internaționale, iar în ce privește expertiza personală a fiecărui medic, nimic concret. Cel de la oncologie, chirurg fiind, îmi recomandă operația, iar profesorul vrea să mă trimită la specialiștii în oncologie. Anumite aspecte medicale se cam bat cap în cap cu cele spuse de doctorul meu, dar încă am multe neclarități. În ciuda discuțiilor și detaliilor aflate, decizia a devenit și mai dificil de luat.

O variantă ar fi radioterapia plus hormonoterapia și abia apoi, dacă mai e cazul, operația. Cealaltă, direct operația. În cine să mă încred? Depinde ce doctor specialist nimerești și cât este de convingător, întocmai unui avocat, eu fiind judecătorul. Înțeleg de la toți că șanse de supraviețuire există, dar impotența e garantată; or, impotența e cea care mă zgândără cel mai tare, în ciuda logicii normale.

Împreună cu Daria întoarcem aceste variante pe toate părțile, obținând astfel și câteva nopți albe. Cu părinții mai puțin, nu pot să-i zic maică-mii: „Da, mamă, ai dreptate, dar știi, aș vrea totuși să mai fut și eu ceva în viața asta, că sunt tânăr”, așa că ne limităm doar la aspectele medicale.

După multe discuții și „gugălit” ajungem la concluzia că operația îmi dă cele mai mari șanse la viață pe termen lung. Dacă am noroc, odată cu eliminarea prostatei ar

trebui să revin la o viață normală, mai puțin... viața sexuală; or, asta mă deranjează aproape la fel de mult ca moartea. Am învățat din experiența proprie că nimic nu vine doar cu avantaje și adevărul e mereu undeva la mijloc.

Aceasta urma să fie filosofia mea până la momentul operației Tø.

În ciuda faptului că în câteva săptămâni urmează operația, nu facem mai mult sex ca înainte, la fel cum nu aș putea să beau mai multă apă înainte de a fi abandonat în deșert. Dar cu siguranță trăirile interioare sunt mai intense ca niciodată.

Zilele trec tot mai repede. Treburile casnice și jobul nu se termină niciodată. Foamea și setea pun mereu stăpânire pe trupurile noastre, dar oare cum voi putea hrăni această foame și după? Va mai exista în mine sau în Daria această foame sexuală? Și mai ales în mine, căci trupul meu va fi ciopârțit. Nu caut prea adânc răspunsul la această întrebare de frica unui răspuns negativ. Speranța e apajul muritorilor și e mult mai dulce decât o certitudine sumbră.

Cu Daria și cu această speranță am să mă hrănesc până în ziua operației.

* * *

A venit și vacanța de vară, iar copiii au plecat la bunici. În sfârșit, nu mai trebuie să mimăm fericirea. Trec de la speranță la deznădejde fără niciun preaviz, iar Daria îmi suportă toate stările cu răbdare și iubire. Cu siguranță

e mai puternică decât mine și cred că asta e adevărata forță a feminității, lăudată de poeți și temută de religii. Nu mă pricep la teologie, dar atât am înțeles și eu, că femeile sunt privite cumva ca supuși ai Domnului de rangul doi. Mai puține drepturi, mai multe obligații. Depinde și de obsesiile religiei respective, desigur, dar cu siguranță Dumnezeu nu asta a intenționat când a creat femeia.

Într-o seară ieșim în oraș cu niște prieteni vechi și avem parte de o surpriză cu totul neașteptată. Un pliculeț primit cadou, cu niște muguri de marijuana, suficient pentru o noapte de pomină. Prietenii respectivi nu știu nimic de situația mea. Pur și simplu aveau o doză în plus, fiind curioși să vadă dacă suntem deschiși la experiențe noi. Mă refer aici la marijuana, nu la ei. Personal aș fi acceptat și o sexperiență cu ei, cu condiția ca el să participe de la distanță, eventual la celălalt fir al unui telefon, cum bine zice un banc:

„Într-o zi, fiind plecat în delegație, Ion discută cu soția lui, Maria, la telefon:

— În seara asta îți voi îndeplini două fantezii sexuale, spuse Maria. Prima e că vom face sex la telefon.

— Super! zice Ion. Și a doua?

— L-am invitat și pe colegul meu Mihai, că tot mă băteai la cap cu fanteziile mondene, *treesome*”.

Toată viața am fost deschis experiențelor noi, de ce nu? Cu atât mai mult că urma să-mi pierd erecțiile în curând, așa că acceptăm imediat provocarea unei seri erotico-psihedelice, nerăbdători ca doi copii înaintea unei ieșiri la circ. Ma-ri-jua-naaa, ma-ri-jua-naaa ...

Ajunși acasă, băgăm mugurii în cuptor la 200 de grade vreme de un sfert de oră, conform indicațiilor primite. Îi tăiem mărunț și-i amestecăm cu unt, apoi îi punem la fiert în puțină apă încă jumătate de oră, împruțind toată casa și scara blocului cu acel miros specific. Un fel de ceai superconcentrat turnat peste o felie de chec. Îl mestecăm rapid, în ciuda gustului ciudățel, și ne așezăm în pat așteptând senzația *high*.

O oră mai târziu, nimic. Poate e prea mică doza sau poate am preparat-o noi prost, cine știe? E prima dată când încercăm droguri recreaționale. Acceptând eșecul, ne pregătim de culcare, când simt o ușoară amorțelă în buze și la nivelul feței.

— Deci ceva efect tot are, îi spun Dariai cu greutate.

Nici zece minute mai târziu ni se urcă euforia la cap rău de tot. Ca o beție, dar altfel. Tot universul colorat se învârte cu mine. Daria e mult mai afectată, cedând până la urmă amețelilor și cumva reușește să ajungă la baie, unde vomită. Cred că ar fi trebuit să ia o doză mai mică, așa, după mărimea ei. Cu chiu, cu vai o ajut să revină în pat și din fericire, imediat se simte mai bine, fiind toată numai râsete. Râdem ca doi copii proști la orice idee ne trece prin cap, dar euforia interioară nu ne îmbie spre sex deocamdată, cum am văzut prin filme, ci mai mult spre o hlizeală copilărească și o detașare totală de orice, dar trebuie bifat neapărat și sexul psihedelic. Ca prin vis ne dezbrăcăm și cu greu ne apucăm de treabă. Un fel de vis lucid în care mă privesc din afară, dar cu toate senzațiile amplificate din interior.

La un moment dat, parcă mă contopesc cu penisul meu. Mă simt ca un penis uriaș cu toate senzațiile aferente, înotând din greu prin vaginul Dariei, iar spațiul și timpul își pierd orice sens, lăsând loc senzațiilor sexuale amplificate. Facem tot ce ne trece prin cap, toate pozițiile, toate penetrările, așa, ca o poveste fără sfârșit. Bineînțeles că vine și finalul glorios odată cu orgasmul meu, Daria pierzând șirul alor ei. Mă bucur că am avut curajul de a experimenta și efectul *high* într-o partidă de sex extrasenzorială. O nebunie frumoasă care trebuie repetată, dar nu cred că voi mai avea ocazia.

* * *

Se apropie noaptea ultimei erecții, iar motănelul trist pășește alene pe culoarul verde.

Ultima zi acasă e mohorâtă și ploioasă, ca sufletul meu. Vreme de stat în casă și făcut copii, doar că depresia e mai puternică decât nevoia de sex. Mare lucru dacă reușesc să obțin o erecție câtă vreme conștientizez că e ultima, însă mintea mea perversă mă salvează din nou.

— Ce-ar fi, și după o pauză lungă de suspans am continuat, să filmăm ultima partidă de amor? Să păstrăm vie amintirea motănelului jucăuș, așa cum l-ai văzut dintotdeauna.

— E cam periculos cu toată nesiguranța internetului din ziua de azi, răspunde Daria după momentul ei de pauză, știi și tu atâtea cazuri, doar le-am văzut împreună pe net. N-aș vrea să apar pe toate telefoanele colegilor, ale

partenerilor de afaceri, plus părinți și tot soiul de rude religioase. *Nope, sorry!*

Mda... Are dreptate și nu e de glumit cu internetul ăsta parșiv, plin de hackeri perverși.

— OK. Dar... mai știi măștile alea de la carnaval pe unde sunt? Nu ne va recunoaște nimeni, chiar dacă filmarea ar ajunge aiurea, la cineva. Va fi exotic cu acele măști, iar la montaj scot imaginile cu risc.

* * *

De mici copii avem poze în fundul gol pe pătură, apoi cu puța în nisip pe plajă. Urmează o lungă serie de poze alb-negru și mai apoi color de la grădi, școală, liceu, tabere, karate, schi, excursii, petreceri, facultate, beții, gagicii... de la toate evenimentele festive sau banale, vesele sau triste la care am participat vreodată.

Cu prima iubită, cu a doua și restul care au urmat. Cu toți prietenii, cu toate rudele, cu toate animăluțele și cu tot, tot, tot ce ne-a plăcut chiar și doar pentru câteva minute. Un filmuleț cu o broscuță simpatică de la Sinaia zace în telefon, ascuns printre alte sute de poze și clipuri la fel de inutile. O întreagă viață de om cu toate frumusețile ei, mai puțin „ceva”. Acel „ceva” foarte uman și profund ce ne definește ca oameni, mai exact amintiri din viața noastră sexuală.

Cred că va fi foarte nostalgic să vizionăm la bătrânețe toate acele cadre din viața de zi cu zi, dar „asta” nu? Sub teroarea internetului și a societății în care trăim, preferăm

să fugim de astfel de dovezi. Doamne ferește să avem câteva filmări sexy cu noi când eram tineri, frumoși și plini de viață. De ce e „asta” mai puțin important și considerat pervers?

E plin internetul de bărbați și femei care fac sex în filme, la doar un click distanță. Mii de scule, funduri, țâțe de toate dimensiunile și culorile. La rândul nostru am văzut pe viu și am pus mâna și gura pe alte câteva zeci de țâțe, funduri sau penisuri. Sexualitatea nu mai are niciun secret de mult, din Grecia și Roma Antică. Admirăm cu interes în muzee sau biserici sute de statui și picturi erotice, dar când e vorba de noi, nimic. Suntem niște îngerași asexuați, la fel ca părinții noștri.

Și nu mă refer la un tablou nud agățat în sufragerie, dar măcar o poză sexy într-un sertar sau imprimată pe un disc. Dacă vine hoțu’ și găsește pozele mele? Dacă apar cumva pe internet și lumea întreagă va fi oripilată de faptul că și eu am organe genitale și, mai mult decât atât, le și folosesc? Șoc și groază.

* * *

Am găsit măștile, iar cadrul e pregătit. Cu asemenea plan erotic bine ticluit, parcă prinde curaj și motănelul. Deodată se umflă în piele, devenind tare ca piatra. Începem cu clasi- ca scenă orală, Daria lasă salivă peste tot motănelul, apoi o întinde cu mângâieri ample pe toată lungimea, iar pe gland cu mișcări circulare cu toată palma. Îl adulmecă cu limba și buzele ca o pisică flămândă. Îl mușcă, linge și suge încet până

dispare aproape tot în adâncimea gurii și a gâtului ei strâmt. Hmmm... ce profunzimi plăcute...

— Îți iese tot mai bine manevra asta fără să mai ai senzația de vomă. Păcat ca nu vei mai putea să exersezi, îi spun aproape râzând.

În clipa aia realizez că am cuțitul la os, la figurat și cât de curând la propriu. Sunt la ultimul cântec al lebedei negre. Îmi cade moralul rău de tot, dar cumva Daria reușește să-l resusciteze pe pacient. Știe mult prea bine ce e de făcut și pe ce butoane să apese după 15 ani de exerciții orale și practice.

Continui să filmez cadre scurte din toate pozițiile, chiar și momentul ultimei ejaculări pe burta ei, cu fiecare strop de spermă. Ia pe degete câteva picături și le bagă în gură. Cât de sexy și de trist în același timp. E ultima dată când mă mai poate degusta. Noroc că gustul spermei, în general, nu doar a mea, nu e atât de delicios încât să caute marfa la alți furnizori. Nu pot să nu mă amuz la întrebarea: „Care ar fi fost cursul umanității dacă printr-o ciudățenie a naturii sperma bărbaților ar fi avut un gust delicios și proprietăți chimice tămăduitoare?” Un elixir, o aromă unică și rafinată cum auzi doar în reclamele ciocolatelor scumpe sau ale cremelor de față exclusiviste.

Îmi amintesc o perioadă în care Daria folosea sperma în locul cremei de față după ce citise un articol despre calitățile benefice pentru ten. Nu mai ejaculam în vaginul ei, nu mai ejaculam în gura ei, ci doar pe burtica ei și din păcate, cum nu se păstra la frigider, avea nevoie mereu de marfă proaspătă. Noroc că a renunțat repede la acest

obicei sclavagist, dar dacă sperma mea ar fi fost cel puțin ca ciocolata cu caramel sărat, preferata ei, nu știu cum mai scăpam.

Până la urmă reușesc să filmez toate pozițiile și să capturez acel spectacol hipnotic și repetitiv de du-te-vino al penisului, intrând și ieșind din mâinile, gura și vaginul umed al Dariei. Spectacol de care ea nu se poate bucura la fel ca mine, neavând oglindă pe tavan, plus că ar fi al naibii de greu de explicat copiilor ce caută acolo.

La finalul partidei, descarc imaginile pe calculator și după o atentă editare le copiez pe un *memory stick*. Apoi descarc de pe net zeci de alte clipuri similare ca stil, adică filmări de amatori și le pun pe toate grămadă. Clipurile noastre împrăștiate printre alte zeci de pornoșaguri, ascunse la vedere. Chiar dacă acel stick ar ajunge pe mâini străine, nu va putea nimeni să ghicească clipurile noastre, toate fiind cam la fel, fără să se vadă fețele „actorilor” sau cu protagoniști care poartă măști. Secretul nostru „murdar” e în siguranță. Sper doar să prind acele bătrâneți pentru a le viziona cu plăcere. Dacă nu, cel puțin îi rămân Dariei.

* * *

Avem multă istorie împreună, cu bune și rele, dar, în ciuda unor certuri mai aprinse ziua, seara ne-am împăcat în pat. O vorbă din bătrâni spune: „Pentru o căsnicie de durată e musai ca numărul partidelor de sex să fie mai mare decât al certurilor”. La noi cu siguranță este mult mai mare, iar sexul de împăcare are o intensitate aparte prin

transformarea frustrărilor în pasiune sexuală. E de preferat să dau la ea cu ură decât să o înjur cu ură sau mai rău.

Astrele spun că sunt dedicat partenerei de viață și fidel în dragoste, dar nu cred că depinde de zodie. Păi tu cum ai fi dacă iubita sau nevasta ți-ar satisface toate poftele sexuale? Aici nu mă refer la fantezii, să nu exagerăm totuși. Nu mai vorbesc de gospodărie, mâncare și alte dulcegării. Nu știe ea fiecare centimetru din tine? Cum îți place să fii mângâiat, manipulat, lins și călărit? La fel cum și tu o cunoști pe ea. Tot ce-i place, cât îi place și unde-i place să fie atinsă, penetrată și în final futută până se suie pe pereți de plăcere?

De ce să pierd vremea cu o pițipoancă sau prostituată? Am avut destule ocazii la viața mea, iar în tinerețe mi se părea incitant și un motiv de concurență între noi, băieții *macho*.

— Io-te frate, în seara asta am aburit-o pe bruneta aia cu țâțe mari. O să fie super. I-o trag toată noaptea ca-n filme.

— Bagă mare, brooo... !!!

Vezi să nu! Până am ajuns în cameră și-a bârfit toate prietenele ei psihopate, iar odată ajunși acolo s-a așezat pe pat. Jumate beată, jumate dezbrăcată. S-a întins pe spate și eu munceam la ea. Nu știam unghiurile potrivite, nici secretele ascunse ale acelei scorburi și nici nu aveam de unde, că de-abia o cunoscusem. Nu am avut curaj să o ling, cum nu am avut curaj să i-o dau la supt.

Nu tu implicare, pasiune, nimic. Mi-a pierit toată pof-ta. Degeaba are sânii mari, că n-ajută la nimic... eventual

doar să o fuți între țâțe, fiind spectaculos în filmele porno, și-atât. Am pompat la ea câteva minute, am întors-o pe la spate și am terminat în căciuliță. Noroc că nu am fost atât de beat încât să uit de prezervativ.

Păi daaaa, cu căciuliță. Dacă se poate chiar și la oral. Știi că sună ciudat, dar nu știi ce i-a trecut prin cap cu câteva ore înainte. Din păcate, odată ce ești învățat cu senzațiile reale, adică fără căciuliță, nu prea te mai poți acomoda cu ea. E ca și cum te-ai duce la filarmonică cu o cască de înot trasă peste urechi. Iar sexul oral e foarte riscant fără garanția unor analize medicale la zi. Prostituatele care ies la produs ar trebui să aibă un fel de sigiliu special peste toate orificiile, cu ștampila unei instituții medicale serioase.

După câteva experiențe de genul acesta m-am lecut și prefer să mi-o frec singur sau, și mai bine, sex la telefon cu Daria, care tot masturbare e, dar cu tendințe cosmopolite. Era suficient să-i aud vocea și gemetele la celălalt capăt al firului, excitându-mă instantaneu, apoi dormeam cu conștiința curată. Așa poți scăpa de eventualele neplăceri provocate de o pițipoancă proastă. Mai pățești că e și măritată, de te aleargă bărbatu-său prin hotel sau mai rău... e minoră și ajungi la pușcărie. Vezi tu, în ziua de azi multe puștoaice de 15-16 ani par majore și mai ales disponibile. „O labă la vremea ei face cât zece femei” spune o vorbă auzită în adolescență, iar acum înțeleg de ce.

Amantă nu am avut niciodată și nici nu aș putea din cauza sau datorită personalității mele spartane, de totul sau nimic. Mai mult, toate partenerele cu care am avut o

relație mai serioasă erau suficient de pasionale și pasionate de sex încât să nu mai fac față și unei amante. Lăsând gluma la o parte, nu e genul meu. Realitatea prezentului e mai dură decât cele mai negre coșmaruri și din păcate toate amintirile sexuale converg către acest moment, ultima erecție, salvată digital pentru posteritate.

După sex, rămânem îmbrățișați pentru o lungă perioadă. Fără lacrimi, fără cuvinte și fără gânduri. Pur și simplu existăm, ca într-o meditație a iubirii fără început și fără sfârșit. Cu greu mă ridic din pat, fac un duș fierbinte și mai apoi îmi pregătesc bagajul. La ora opt dimineața trebuie să fiu la spital, adică mâine.